

Blake Crouch

Vlucht

Karakter Uitgevers B.V.

Dat de moorden hadden plaatsgevonden werd bevestigd met twee schokkende filmpjes die gemaakt waren door vakantiegangers. Het eerste leek aanvankelijk een dolfijn te tonen die naar zalm aan het vissen was – tot dat nadere bestudering een meedogenloze aanval op een bruinvis onthulde ... Het team beschreef de verwondingen van het zoogdier als ‘misschien wel het verschrikkelijkste voorbeeld van interspecifieke agressie dat ieder van ons ooit had gezien. Dit jonge vrouwtje werd letterlijk doodgemept’.

The Daily Telegraph
25 januari 2008

De aanval was ... het eerste vastgelegde geval van een dodelijk offensief onder chimpansees. Tot deze aanval ... beschouwden wetenschappers het opmerkelijke geweld binnen de mensheid als uniek voor onze soort. Ze dachten dat alleen mensen bewust leden van hun eigen soort selecteerden en doodden.

Richard Wrangham en Dale Peterson
Demonic Males

DE haveloze windzak hangt slap aan de paal. Langs de landingsbaan schiet onkruid door spleten in het oude wegdek, en in de verte verrijzen steunbalken uit grote hopen verwrongen metaal – het zijn drie hangars die al een hele tijd geleden over een aantal een- en tweemotorige vliegtuigjes zijn ingezakt. Ze kijkt hoe de Beechcraft die haar hiernaartoe heeft gebracht met gierende propellers opstijgt, waarna de dennen zo'n vierhonderd meter voorbij het eind van de landingsbaan zichtbaar worden. Ze loopt het veld in. Het is halverwege de morgen en de zon brandt op haar blote schouders. Het gras dat langs haar in sandalen gestoken voeten strijkt, voelt nog koud aan van de dauw. Iemand rent naar haar toe en ze ziet dat het team verderop al aan het werk is. Ze veronderstelt dat ze in het vroegste ochtendlicht zijn begonnen.

De jonge man die haar komt begroeten glimlacht. Hij maakt aanstalten haar duffelzak van haar over te nemen, maar ze zegt 'Nee, bedankt, ik draag 'm zelf wel,' en loopt door, met haar blik op de witte canvas tenten die een paar voetbalvelden verder dicht bij de noordelijke rand van het bos staan – waarschijnlijk nog steeds op onvoldoende afstand om de stank bij wind uit het zuiden te vermijden.

'Goede vlucht gehad?' vraagt hij.

'Een beetje turbulentie.'

'Wat geweldig om je eindelijk te ontmoeten. Ik heb alles over je werk gelezen. Ik gebruik zelfs twee van je boeken voor mijn scriptie.'

'Wat goed. Ik wens je veel succes.'

'Luister, er zijn een paar aardige bars in de stad. Misschien kunnen we eens afspreken en praten?'

Ze pakt de riem van haar zware tas, zwaait hem over haar andere schouder en bukt onder het gele afzetlint door dat de groeve omgeeft.

Ze bereiken de rand.

De jonge man zegt: ‘Mijn scriptie gaat over...’

‘Sorry, hoe heet je?’

‘Matt.’

‘Ik wil niet onbeleefd zijn, Matt, maar kun je me hier misschien een ogenblik alleen laten?’

‘O, zeker. Ja, natuurlijk.’

Matt loopt naar de tenten en ze laat haar tas van haar schouder op het gras glijden. Ze schat in dat de groeve zo’n vijfendertig bij twintig meter groot is. Momenteel zijn er negen mensen aan het werk, zich zo te zien niet bewust van de vliegen en de stank, allemaal in hun eigen wereld, druk bezig met hun taak. Ze gaat zitten en kijkt wat ze doen. Dichtbij hakt een man met schouderlang grijzend haar een pikhouweel in een muur van aarde. Een jonge vrouw – waarschijnlijk een andere stagiaire – loopt heen en weer en vult steeds een emmer met grond om die toe te voegen aan de berg dicht bij de zuidelijke rand van de groeve. Overal waar menselijke resten zichtbaar zijn, zijn rode vlaggetjes in de aarde gestoken. Na dertig houdt ze op ze te tellen. De dichtstbijzijnde antropoloog lijkt bezig te zijn een skelet uit te graven en is daarbij toe aan het fijne werk – hij prikt met stokjes tussen de ribben om het vuil te verwijderen. Andere skeletten uit de bovenlagen zijn al deels blootgelegd. De resten van mensen waarmee ze de komende weken van dichtbij te maken zal krijgen. In diepere lagen zijn de doden hoogstwaarschijnlijk gemummificeerd, mogelijk zelfs nog geconserveerd, afhankelijk van de waterinhoud van het graf. Aan de andere kant, naast de autopsietent, zijn tafels in het gras gezet, en aan één daarvan is een vrouw die ze van een eerdere VN-missie herkent bezig een klein skelet op een zwartfluwelen kleedje in elkaar te puzzelen voor een te maken foto.

Ze merkt dat ze huilt. Tranen zijn oké, gezond zelfs in dit beroep, maar nooit onder werktijd, nooit in het graf. Als je hier je beheersing verliest, krijg je de controle misschien nooit meer terug.

Naderende voetstappen maken een eind aan haar overpeinzingen. Ze veegt haar gezicht af en als ze opkijkt, ziet ze dat Sam komt aanlopen, de kale, schriële Australische teamleider die altijd een stropdas draagt, juist ook in het veld; zijn rubberlaarzen ruisen door het gras. Hij ploft

naast haar neer, de stank van verrotting in zijn kielzog, rukt de vieze ellebooglange handschoenen uit en gooit ze op het gras.

‘Hoeveel heb je er tot nu toe uitgegraven?’ vraagt ze.

‘Negenentwintig. Het systeem heeft in kaart gebracht dat er nog zo’n honderdvijftig, honderdvijfenzeventig liggen.’

‘En de demografische samenstelling?’

‘Mannen. Vrouwen. Kinderen.’

‘Schotwonden? High velocity?’

‘Ja, we hebben een hoop hulzen van .223 Remingtons gevonden. Maar dit is weer zoiets vreemds. Hetzelfde als in dat massagraf in Denver. Misschien heb je erover gehoord.’

‘Nee.’

‘Ze zijn in stukken gehakt.’

‘Ben je er al achter waarmee?’

‘In de meeste gevallen is het geen nette scheur, als bij een aanval met een machete of bijl. De botten zijn versplinterd.’

‘Alsof er een kettingzaag is gebruikt.’

‘Slimme meid.’

‘Jezus.’

‘Dus ik denk dat ze iedereen hebben neergehaald met AR-15’s en hun karwei hebben afgemaakt met kettingzagen. Om er zeker van te zijn dat niemand zou ontsnappen.’

De blonde haartjes in haar nek staan recht overeind en er loopt een ijsskoude rilling over haar rug naar beneden. De zon brandt omlaag vanuit de heldere junihemel – intenser nu hij hoger komt te staan. Op de verre bergtoppen boven de boomgrens zijn penseelstreken van sneeuw zichtbaar.

‘Gaat het wel?’ vraagt Sam.

‘Ja hoor. Alleen is dit mijn eerste missie in het westen. Ik heb tot nu toe in New York City gewerkt.’

‘Luister, neem deze dag maar even voor jezelf, als je wilt. Om te acclimatiseren. Je moet je hoofd koel kunnen houden.’

‘Nee.’ Ze staat op, tilt de duffelzak uit het gras en activeert dat deel van haar hersenen dat uitsluitend functioneert als kille, onverschillige wetenschapper. ‘Laten we aan het werk gaan.’

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

BLAKE CROUCH

Dark Matter

‘Een knap gecomponeerd boek.’ – *de Volkskrant*

‘Een bijzondere, ingenieuze en bovenal uitstekende thriller.’
– *Thrillzone*

‘Fascinerend boek.’ – *De Morgen*

‘Briljant. Een boek om nooit te vergeten. Ik denk dat
Blake Crouch hiermee iets nieuws heeft uitgevonden.’
– Lee Child, schrijver van de Jack Reacher-serie

‘Uitzonderlijk. Een opwindend, vernuftig geconstrueerd avon-
tuur over liefde, spijt en kwantummechanica. Het is lang geleden
dat een boek me zo opslokte en me zo dwong de pagina’s te
blijven omslaan.’ – Andy Weir, schrijver van *The Martian*

‘Wauw. Ik heb *Dark Matter* in één keer verslonden en
het daarna onder de indruk en verbaasd dichtgeslagen.
Het is snel, slim en verslavend. Het meest creatieve en
duizelingwekkende boek dat ik in tijden heb gelezen.
Werkelijk een opmerkelijke thriller.’
– Tess Gerritsen, schrijfster van de Rizzoli & Isles-serie

ISBN 978 90 452 1588 4 | ISBN e-book 978 90 452 0879 4